# RETTENS KENDELSE (Tredje Udvidede Afdeling)

17. november 1995 *

I sag T-330/94,

**Salt Union Ltd**, Cheshire (Det Forenede Kongerige), ved Solicitors Jonathan Scott og Craig Pouncey og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Georges Baden, 8, boulevard Royal,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved Nicholas Khan og Jean-Paul Keppenne, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand dels om annullation af beslutningen i Kommissionens skrivelse af 5. august 1994, hvorved det meddeltes sagsøgeren, at Kommissionen ikke havde fundet grund til at foreslå passende foranstaltninger i EF-traktatens artikel

* Processprog: engelsk.

93, stk. 1's forstand med hensyn til den nederlandske regionalstøtteordning »Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991«, dels om, at Fællesskabet tilpligtes at erstatte den skade, sagsøgeren mener at have lidt som følge af beslutningen,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf, K. Lenaerts, P. Lindh og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

**Kendelse**

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. oktober 1994 har Salt Union Ltd (herefter »Salt Union«) anlagt sag med påstand dels om annullation af den beslutning, som er indeholdt i Kommissionens skrivelse af 5. august 1994, hvorved Kommissionen meddelte sagsøgeren, at den ikke havde fundet grund til at foreslå passende foranstaltninger i EF-traktatens (herefter »traktaten«) artikel 93, stk. 1's forstand med hensyn til den nederlandske regionalstøtteordning »Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991«, dels om, at Fællesskabet tilpligtes at erstatte den skade, sagsøgeren mener at have lidt som følge af beslutningen.

2 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 19. januar 1995 har Kommissionen fremsat en formalitetsindsigelse i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1. Ved kendelse af 13. juli 1995 har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) henskudt formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 4.

3 Frima BV (herefter »Frima«) og Verein Deutsche Salzindustrie eV (herefter »VDS«) har anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen.

4 Begæringerne om intervention er fremsat i medfør af artikel 37 i EF-statutten for Domstolen (herefter »statutten«), der finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten i henhold til statuttens artikel 46, stk. 1. De opfylder kravene i procesreglementets artikel 115 og er forkyndt for parterne i overensstemmelse med procesreglementets artikel 116, stk. 1.

5 Afdelingsformanden har henskudt afgørelsen om begæringerne om intervention til Retten (Tredje Udvidede Afdeling) i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 1.

## Frima's begæring om intervention

6 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 22. marts 1995 har Frima, Haag (Nederlandene), ved advokat Tom Ottervanger, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Zeyen Beghin Feider, Loeff Claeys Ver-

beke, 67, rue Ermesinde, anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

7 Frima har til støtte for sin begæring om intervention anført, at der med sagen indirekte rejses tvivl om gyldigheden af den støtte på 12,5 mio. HFL, som den nederlandske regering i henhold til den omhandlede regionalstøtteordning har ydet selskabet til opførelsen af et nyt saltudvindingsanlæg i Harlingen i provinsen Friesland (Nederlandene). Salt Union's annullationssøgsmål kan derfor påvirke Frima's situation væsentligt, idet selskabet vil kunne miste hele eller en del af den støtte, det har modtaget fra de nederlandske myndigheder.

8 Ved skrivelse af 10. april 1995 har Salt Union tilkendegivet, at selskabet ikke har nogen bemærkninger til Frima's begæring om intervention.

9 Ved skrivelse af 10. april 1995 har Kommissionen gjort gældende, at det bør tillades Frima at intervenere, da selskabet har modtaget støtte i henhold til den ordning, med hensyn til hvilken det blev afvist at træffe passende foranstaltninger, og således har godtgjort at have en berettiget interesse i sagens afgørelse. Kommissionen har desuden henvist til, at Frima har fået tilladelse til at intervenere i sag T-154/94, Comité des salines de France og Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mod Kommissionen, som vedrører den samme støtte til Frima (Rettens kendelse af 10.2.1995, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

10 Det bemærkes, at i henhold til statuttens artikel 37 skal en person for at kunne få tilladelse til at intervenere i en sag for Retten godtgøre at have en berettiget interesse i afgørelsen af sagen. Ifølge retspraksis har modtageren af en statsstøtte en sådan berettiget interesse i afgørelsen af en sag vedrørende denne støtte (jf. f.eks. Rettens kendelse af 1.7.1993, sag T-17/93, Matra Hachette mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 19 og 20, og kendelsen i sagen Comité des salines de France og Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 9).

11 Frima har modtaget en støtte i henhold til den nederlandske regionalstøtteordning, som er genstand for den anfægtede beslutning. Det bør derfor tillades Frima at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

## VDS' begæring om intervention

12 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 31. marts 1995 har VDS, Bonn (Tyskland), ved advokat Thomas Jestaedt, Düsseldorf, og advokaterne Walter Klosterfelde og Karsten Metzlaff, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Philippe Dupont, 8-10, rue Mathias Hardt, anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Salt Union's påstande.

13 VDS har til støtte for sin begæring om intervention for det første anført, at den er en forening af alle tyske saltproducenter. Den har dernæst gjort gældende, at den har en berettiget interesse i afgørelsen af sagen, da den støtte, der er ydet Frima i henhold til den nederlandske regionalstøtteordning, skaber en yderligere kapacitet på et marked, som ifølge foreningen allerede er præget af betydelig overkapacitet. Eftersom Frima ikke vil kunne sælge alt det udvundne salt i Nederlandene, vil selskabet sandsynligvis eksportere en del heraf til Tyskland, hvorfor de tyske saltproducenters interesser er berørt.

14 Salt Union har ikke fremsat bemærkninger til VDS' begæring om tilladelse til at intervenere i sagen.

15 Ved skrivelse af 24. april 1995 har Kommissionen for det første anført, at VDS, såfremt det tillades foreningen at intervenere i sagen, »i det hele vil støtte de påstande, sagsøgeren har nedlagt i sin stævning af 13. oktober 1994«. Kommissionen har der-

næst anført, at da VDS' medlemmer synes at være konkurrenter til Frima, bør det tillades VDS at intervenere, for så vidt som foreningen støtter Salt Union's påstand om annullation af den beslutning, der er indeholdt i skrivelsen af 5. august 1994. Kommissionen har derimod under henvisning til Domstolens kendelse af 12. april 1978 i sagerne Amylum m.fl. mod Rådet og Kommissionen (forenede sager 116/77, 124/77 og 143/77, Sml. s. 893) anført, at begæringen om intervention ikke bør tages til følge, for så vidt som VDS støtter Salt Union's påstand om, at Fællesskabet tilpligtes at erstatte den skade, selskabet mener at have lidt. Ifølge Kommissionen kan VDS ikke have nogen interesse i, at Salt Union opnår, at Retten kender Kommissionen ansvarlig for den skade, selskabet har lidt.

16 Indledningsvis bemærkes, at det under alle omstændigheder ikke kan tillades VDS at intervenere, for så vidt som foreningen ønsker at intervenere til støtte for Salt Union's påstand nedlagt i medfør af traktatens artikel 215 om erstatning af den skade, selskabet mener at have lidt. Som Kommissionen med rette har anført, kan VDS nemlig ikke hævde, at foreningen har en selvstændig og direkte interesse i, at denne påstand tages til følge (kendelsen i sagerne Amylum m.fl. mod Rådet og Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 9, Rettens kendelse af 14.7.1995, sag T-521/93, Atlanta m.fl. mod Rådet og Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 12, og af 17.7.1995, sag T-516/93, Pacific Fruit Company mod Rådet og Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 12).

17 For så vidt som VDS ønsker at intervenere til støtte for Salt Union's påstand nedlagt i medfør af traktatens artikel 173 om annullation af den beslutning, der er indeholdt i skrivelsen af 5. august 1994, bemærkes, at det følger af Domstolens og Rettens faste praksis, at en virksomhed, der konkurrerer med modtageren af en statsstøtte, har en berettiget interesse i afgørelsen af en sag vedrørende den pågældende støtte (jf. f.eks. Domstolens kendelse af 26.11.1991, sag C-100/91, Italgrani mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 10, og kendelsen i sagen Comité des salines de France og Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 15). VDS har godtgjort, at foreningens medlemmer, som er tyske saltproducenter, konkurrerer med Frima.

18 Det fremgår ligeledes af Domstolens og Rettens faste praksis, at en forenings interesse i at intervenere i en sag ved Fællesskabets retsinstanser bl.a. skal vurderes ud fra foreningens vedtægter (jf. f.eks. Domstolens kendelse af 11.12.1973, forenede sager 41/73, 43/73-48/73, 50/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Générale sucrière m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1465, præmis 5, Rettens kendelse af 8.12.1993, sag T-87/92, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1369, præmis 12, og kendelsen i sagen Comité des salines de France og Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 22).

19 I henhold til § 1, stk. 2, i VDS' vedtægter har foreningen bl.a. til formål at »fremme den tyske saltindustri og medlemmernes fælles faglige interesser«. I samme paragraf hedder det, at VDS i dette øjemed bl.a. skal »d) bekæmpe illoyal konkurrence« og »e) varetage saltindustriens interesser over for myndigheder og organisationer«.

20 I betragtning af, at foreningens medlemmer er konkurrenter til Frima, og på baggrund af vedtægterne findes VDS at have en tilstrækkelig berettiget interesse i afgørelsen af denne sag. Det bør derfor tillades foreningen at intervenere til støtte for Salt Union's påstand nedlagt i medfør af traktatens artikel 173.

## Begæringerne om fravigelse af reglerne om sprog

21 Frima og VDS har anmodet om tilladelse til at anvende henholdsvis nederlandsk og tysk under den mundtlige forhandling.

22 I sin skrivelse af 10. april 1995 har Salt Union tilkendegivet, at selskabet ikke har nogen bemærkninger til Frima's begæring om tilladelse til at anvende nederlandsk under den mundtlige forhandling. Salt Union har slet ikke omtalt VDS' begæring om at måtte anvende tysk.

23 Hvad angår Frima's begæring har Kommissionen i sin skrivelse af 10. april 1995 henvist til, at det fremgår af Rettens kendelse af 13. maj 1993 i sagen Ladbroke Racing mod Kommissionen (sag T-74/92, Sml. II, s. 535, præmis 14), at en begæring om tilladelse til at anvende et andet sprog end processproget skal være ledsaget af en særlig og udførlig begrundelse. Da der i Frima's begæring ikke er angivet nogen særlige grunde til, at det bør tillades selskabet at anvende nederlandsk under den mundtlige forhandling, er begæringen efter Kommissionens opfattelse ufuldstændig, hvorfor den ikke bør tages til følge.

24 I sin skrivelse af 24. april 1995 har Kommissionen anført, at VDS's begæring heller ikke er behørigt begrundet. Eftersom begæringen kun vedrører den mundtlige behandling, har Kommissionen imidlertid undladt at fremkomme med særlige bemærkninger, idet den helt har overladt spørgsmålet til Rettens skøn.

25 Det bemærkes, at det i henhold til procesreglementets artikel 35, stk. 3, fjerde afsnit, kun er medlemsstaterne, der som intervenienter er fritaget for kravet om anvendelse af det processprog, som sagsøgeren vælger i medfør af procesreglementets artikel 35, stk. 2, første punktum. Retten kan imidlertid i henhold til procesreglementets artikel 35, stk. 2, litra b), efter anmodning fra en af parterne, og efter at den anden part er blevet hørt, tillade, at et andet af de i artikel 35, stk. 1, nævnte sprog helt eller delvis anvendes som processprog.

26 Det kan i medfør af disse bestemmelser tillades en intervenient at anvende et andet sprog end processproget efter eget valg, såfremt det pågældende sprog er blandt de i procesreglementets artikel 35, stk. 1, nævnte, og såfremt retsforhandlingerne ikke derved forsinkes, og der ikke på anden måde gøres indgreb i sagens oprindelige parters processuelle rettigheder. Hvis begæringen om fravigelse af reglerne om sprog kun gælder den mundtlige forhandling, bør disse kriterier anvendes mindre restriktivt, medmindre de oprindelige parter har berettigede indvendinger.

27 Det er i det foreliggende tilfælde på ingen måde godtgjort, at den af intervenienterne begærede fravigelse vil kunne forsinke retsforhandlingerne eller gøre indgreb i sagens oprindelige parters processuelle rettigheder.

28 Frima's og VDS' begæringer om tilladelse til at anvende henholdsvis nederlandsk og tysk under den mundtlige forhandling bør derfor tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

**1) Det tillades Frima BV at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.**

2) Det tillades Verein Deutsche Salzindustrie eV at intervenere til støtte for Salt Union's påstand nedlagt i medfør af traktatens artikel 173.

3) Der fastsættes en frist for intervenienterne til skriftligt at fremføre de anbringender, de gør gældende til støtte for deres påstande.

4) Begæringerne fra Frima BV og Verein Deutsche Salzindustrie eV om tilladelse til at anvende henholdsvis nederlandsk og tysk under den mundtlige forhandling tages til følge.

5) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 17. november 1995.

H. Jung — C.P. Briët

Justitssekretær — Afdelingsformand